

Nr 218

Av herr **Staxäng m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till statlig garanti för befrämjande av fiske på avlägsna fiskevatten, m. m.*

Fiskelag, som drev sillfiske vid Island, åtnjöt tidigare förmånen av statliga lån för anskaffning av garnutrustning. Villkoren var förmånliga, inte minst därför att återbetalningsskyldigheten bortföll, därest laget deltagit i islandsfiske under tre på varandra följande säsonger. Denna stödform blev sillfiskarna till avsevärd hjälp och uppmuntran. Den underlättade redskapsanskaffningen och stimulerade i icke ringa mån till uthållighet i fisket.

Bestämmelserna har sedermera ändrats därhän, att islandsfisket inte längre kan komma i fråga, när det gäller stöd åt, som det numera heter, fiske på avlägsna fiskevatten. Bidragsbehovet har emellertid blivit avsevärt större i samband med att sillfisket på senare år visat tendens att dra sig längre sydvart och garnen på dessa varmare vatten inte räcker så länge. Förr ansågs en garnlänks livslängd vara normalt åtminstone tre år. Nu visar det sig, att garnen står högst två år. Den allt hastigare förslitningen i förening med väsentligt drygare anskaffningskostnader, än då de statliga redskapslånen stod till förfogande, gör garnhållningen till ett mycket svärbemästrat problem för islandsbåtarna. Att det härvidlag rör sig om för varje enskilt lag betydande summor och nyinvesteringar, som riskeras, torde framgå därav, att båtarna — alltefter sin storlek — medför 50 à 60 garn vardera till ett anskaffningsvärde av mellan 17 000 och 23 000 kronor.

Behovet av statslån till redskapsanskaffningen är därför stort, och med tanke på islandsfiskets betydelse för vår försörjning med islands-sill är det i dagens läge synnerligen motiverat, att statsmakterna inom rimliga gränser vidtager åtgärder för att vidmakthålla och utveckla yrkesfiskarkårens intresse för detta fiske. Statlig kreditgaranti för redskapslån med möjlighet till befrielse från återbetalningsskyldighet i de fall, då båtlaget deltar i islandsfisket åtminstone två säsonger, skulle bli ett kraftigt verkande incitament till mera konstant deltagande i fisket, än vad på senare år varit fallet. Framför allt de betungande redskapsutgifterna och redskapens starkare förslitning har i förening med rådande oro i fråga om prissättningen vid kontrakteringen av fångsterna

resulterat i sviktande benägenhet för detta fiske, som det ligger i det allmännas intresse att stödja.

Med tanke på islandsfiskets ekonomiska betydelse inte minst för fiske-samhällena i Bohuslän vore det ytterst beklagligt, om de tidigare, målmedvetna ansträngningarna att bygga upp ett svenskt deltagande i sillfisket vid Island skulle upphöra. Det synes oss vara nödvändigt att statsmakterna åter bereder denna fiskargrupp möjligheter till omnämnda kreditgaranti för redskapslån. Detta fiske har dock ansetts vara så betydelsefullt ur handelspolitiska och försörjningssynpunkter att staten i likhet med andra länder berett detta fiske ett särskilt skydd på fiskeplatserna genom utsändande av ett bevakningsfartyg, en åtgärd som hos fiskarbefolkningen mottagits med allmän tillfredsställelse.

Med hänsyn till den här föreslagna utökningen av garantilåneverksamheten torde ramen för statlig garanti för fisket på avlägsna fiskevatten m. m. böra höjas från av departementschefen föreslagna 80 000 till 100 000 kronor.

Med stöd av vad sålunda anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte under nionde huvudtiteln, punkt 153 b), medgiva, att under budgetåret 1955/56 statlig garanti för befrämjande av fiske på avlägsna fiskevatten m. m. må beviljas intill ett förhöjt sammanlagt belopp av 100 000 kronor.

Stockholm den 26 januari 1955

Ernst V. Staxäng

Carl E. Johanson

C. O. Carlsson

Olof Johansson

Jean Braconier

i öckerö
